

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců
Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **S. W.**

zastoupena JUDr. Janem Walterem, advokátem
se sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti

žalovanému:

Energetický regulační úřad

se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

za účasti:

ČEZ Distribuce, a.s., IČO: 24729035

se sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín

zastoupena Mgr. Františkem Korbelem, PhD., advokátem

se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2021, č. j. 02988-9/2021-ERU,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Žalobkyně je **povinna** zaplatit osobě zúčastněné na řízení na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13 228 Kč k rukám jejího advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D., ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je otázka, zda byl povinný subjekt oprávněn odmítnout poskytnout žalobkyni informace pocházející od soukromého subjektu. Krajský soud nyní o věci rozhoduje podruhé. Nejdříve zrušil odmítavé rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek zdejšího soudu zrušil.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Žalovaný na podnět JUDr. Jana Waltra vykonával dozorovou činnost ohledně podezření na porušení ochranného pásma elektrické stanice na pozemku parc. č. st. 824 v k. ú. Kovářská. Žalobkyně si od žalovaného vyžádala informace, které žalovaný získal v rámci této své dozorové činnosti od obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a.s. (dále „ČEZ Distribuce“). Konkrétně požadovala poskytnutí příloh dopisu ČEZ Distribuce ze dne 7. 11. 2018 – 02 Seznam odběratelů, 03 Kovářská rozvody nn, 20140701 Technologie DTS, 20140729 KS kabely nn a 2014904 KS Nemovitost.
3. Žalovaný je odmítl žalobkyni poskytnout rozhodnutím ze dne 15. 4. 2021, č. j. 02988-3/2021-ERU („rozhodnutí úřadu“). Požadované dokumenty podle něj spadaly pod výjimku z obecné povinnosti poskytování informací zakotvené v § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „InfZ“), neboť se jednalo dle názoru žalovaného o informace charakteru obchodního, technického i finančního, které by bylo možné zneužít. ČEZ Distribuce je označila za chráněné informace ve smyslu § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Poukazují na podrobnosti nákupu nemovitostí a technického zařízení k trafostanici, popisují umístění jednotlivých prvků rozvodného zařízení. Jde také o informace o odběratelích připojených k této trafostanici. Zákonodárce podle žalovaného již při tvorbě InfZ zohlednil, že není jeho smyslem a účelem, aby žadatelé o informace získali dokumenty představující chráněnou informaci v dispozici třetí osoby, která je orgánu státní správy poskytla za účelem výkonu dozorové činnosti.
4. Žalobkyně podala proti rozhodnutí úřadu rozklad. Objasnila v něm účel své žádosti a navrhovala provedení testu proporcionality. Žalobkyně si informace vyžádala kvůli vyhodnocení záměru změny užívání stavby. Ta má připojení k trafostanici z důvodu skladování v pilnici pilařského závodu. O změně vlivu užívání stavby probíhá řízení u krajského úřadu. Stavebník v něm tvrdí, že stavba nemá nové požadavky na technickou infrastrukturu, ale nijak to nedokládá. Pokud by nový způsob užívání stavby tyto nové požadavky měl (např. připojení elektrické energie), muselo by se doložit stanovisko vlastníka infrastruktury. A před rozhodováním o povolení změny by se muselo nejprve rozhodnout o změně vlivu užívání stavby na území. Krajský úřad vychází z nedoloženého tvrzení, že stavba nové nároky nemá. Žalobkyně chce k ochraně veřejného zájmu opatřit důkaz, že tomu tak není. Měl být podle ní vážen veřejný zájem na zpřístupnění informace se zájmem na jejím utajení.

5. Rada Energetického regulačního úřadu (dále „rada“) napadeným rozhodnutím potvrdila rozhodnutí úřadu. Při každém odmítnutí žádosti o informace není nutné provádět test proporcionality. V tomto případě zákon výslovně vylučuje některé informace z poskytnutí, test proporcionality proto nemá své místo. Probíhající řízení o změně vlivu užívání stavby není důvodem pro poskytnutí informací. Pokud je žalobkyně účastníkem tohoto řízení, může nahlížet do spisu, případně navrhnout stavebnímu úřadu, aby tyto podklady obstaral či doplnil.

III. Žaloba

6. Žalobkyně namítá, že rozhodnutí rady stojí na nesprávné právní úvaze při výkladu § 12 InfZ. Správní orgány neprovedly test proporcionality a nezabývaly se vůbec otázkou, zda mezi danými informacemi jsou i takové, které vypovídají o parametrech elektrické přípojky napájející stavbu. Jejich zpřístupnění mohlo napomoci veřejnému zájmu. Správní orgány nepoměřily tento zájem se zájmem na ochraně vyžádaných informací.
7. Podle žalobkyně jsou zákonem stanovené důvody pro odmítnutí žádosti o informace pouze formální podmínkou pro jejich neposkytnutí ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“). Toto ustanovení předpokládá splnění další podmínky v podobě nezbytnosti takového formálního omezení pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Podle odborné literatury proto povinný subjekt musí při použití zákonem stanoveného důvodu pro odmítnutí žádosti zvážit, zda ve vztahu ke konkrétním požadovaným informacím nepřevyšuje veřejný zájem na zpřístupnění informace zákonem stanovenou ochranu dané informace. Test proporcionality je nutný v každém případě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41).

IV. Vyjádření žalovaného

8. Podle žalovaného se právo na informace může realizovat jen v režimu InfZ, který výslovně stanoví omezení práva na informace i jeho podmínky. Informace, na něž dopadá § 11 odst. 3 InfZ, se neposkytují. Nemusí být vždy součástí odůvodnění test proporcionality. Ten nachází své uplatnění v případě kolize dvou ústavně garantovaných práv. Je-li nutnost chránit určitou informaci zcela zjevná (kolize dvou ústavně garantovaných práv nenastala), pak není třeba, aby se povinný subjekt zabýval proporcionalitou. Důvod pro neposkytnutí informací podle § 11 odst. 3 InfZ je obligatorní. Úvahu o samotné nezbytnosti zákonného omezení přístupu k informaci již v obecné rovině učinil zákonodárce tím, že daný důvod vymezil. Tuto úvahu přísluší přezkoumávat jen Ústavnímu soudu při konkrétní či abstraktní kontrole ústavnosti.
9. Ústavní soud ve vztahu k odůvodnění aplikace testu proporcionality v oblasti práva na informace dovodil, že nelze na správní orgán klást přehnané požadavky. Postačí, učiní-li v odůvodnění rozhodnutí úvahu, splňující požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti. Precizní provedení testu proporcionality je úkolem správních soudů (nález sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017). Žalovaný neprovedení testu proporcionality řádně odůvodnil. Nebyl důvod ho provádět, jelikož nedošlo ke kolizi dvou ústavně garantovaných práv, ani ke střetu veřejného a soukromého zájmu. Rozsudek, na něž žalobkyně odkazuje, lze korigovat novějším nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16, podle něhož je precizní provedení testu proporcionality úkolem správních soudů, nikoliv správních orgánů.

10. Žalovaný také poukazuje na zneužívání práva na informace ze strany zástupce žalobkyně. V minulosti se domáhal i po dalších povinných subjektech poskytnutí velkého množství informací týkajících se pilařského závodu „Pila Kovářská“. Soud by měl vést i tyto okolnosti v patrnosti.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Osoba zúčastněná na řízení upozornila žalovaného, že informace, které mu poskytla, mají charakter chráněných informací podle § 2 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Má zájem, aby tyto informace nebyly veřejně dostupné a aby nedošlo k jejich zneužití v obchodním styku. Osoba zúčastněná na řízení není povinným subjektem ve smyslu InfZ. Pokud by žalobkyně požádala o tyto informace přímo osobu zúčastněnou na řízení, pak by jí nemohla vyhovět. Pokud však tento požadavek vzešel od žalovaného, pak mu osoba zúčastněná na řízení musela informace poskytnout, avšak jen pro potřeby výkonu jeho působnosti.
12. Ustanovení § 11 odst. 3 InfZ nedává správnímu orgánu prostor pro uvážení, ani nenechává prostor pro test proporcionality. Sporné informace naplňují hypotézu právní normy a nelze je poskytnout. Jiný výklad by byl obcházením povinnosti mlčenlivosti uložené zvláštním zákonem a ochrany chráněných informací třetím osobám, jež nejsou povinným subjektem dle InfZ.

VI. Replika žalobkyně

13. Žalovaný podle žalobkyně zaměňuje odůvodnění testu proporcionality s odůvodněním jeho neprovedení. Ústavní soud se v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 vyjadřoval k požadavkům na obsah odůvodnění testu proporcionality provedeného povinným subjektem v případě kolize práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Nevyjadřoval se k otázce, zda je možné, aby povinný subjekt test proporcionality vůbec neprovedl. Naopak i v tomto nálezu připomněl svou judikaturu, podle níž je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci nezbytnost omezení práva na informace ve vztahu k jiným ústavně chráněným hodnotám.
14. Úvahy žalovaného o možném zneužití práva na informace jsou jen smyšlenky denuncující žalobkyni. Ona přitom v rozkladu jasně vysvětlila, proč žádané informace potřebuje.

VII. Rozhodnutí správních soudů a správních orgánů

15. Zdejší soud svým rozsudkem ze dne 13. 9. 2023, č. j. 29 A 96/2021-47, uzavřel, že na pozadí ochrany informací ČEZ Distribuce stojí několik ústavních práv – její právo na ochranu vlastnictví (čl. 11 Listiny), svoboda podnikat (čl. 26 Listiny) a hypoteticky i právo na respektování soukromého života, které zahrnuje i soukromí (včetně tajnosti určitých informací) podnikajících právnických osob (čl. 10 odst. 2 Listiny). Právě ochrana těchto práv osoby zúčastněné na řízení může spadat pod legitimní cíl *ochrany práv a svobod druhých* uvedený v čl. 17 odst. 4 Listiny. Otázku, zda bylo v demokratické společnosti s ohledem na ochranu těchto práv nezbytné (proporcionální), aby se nedostalo průchodu právu žalobkyně na informace, měl žalovaný zodpovědět. Měl přitom povinnost provést alespoň elementární a bezformální úvahu splňující požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti co do *poměřování ústavně zaručeného práva žalobkyně na informace a práv osoby zúčastněné na řízení zmíněných v předchozím bodě*. Protože žalovaný takovouto úvahu neprovedl, zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Zdůraznil přitom, že tím nenaznačuje,

že žalovaný má informace žalobkyni poskytnout. To vyplývá až z testu proporcionality, jehož výsledek nijak nepředjímá.

16. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 12. 2024, č. j. 3 As 227/2023-47 (dále „rozsudek NSS 2024“), tento rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud podle něj pochybil, zrušil-li rozhodnutí žalovaného jen z toho důvodu, že při posuzování žádosti žalobkyně o informaci neprovedl při aplikaci § 11 odst. 3 InfZ test proporcionality. Uvedené ustanovení je formulováno jednoznačně a neumožňuje různé interpretace, mezi nimiž by povinný subjekt mohl či musel volit a kde by v důsledku toho musel primárně řešit otázku jeho ústavně konformního výkladu. Jsou-li splněny zákonné podmínky zde uvedené, informace se neposkytne (bod 26). Dané ustanovení a obecně přijímaný výklad totiž samy o sobě citlivě vyvažují právo na informace s ochranou práv třetích osob. Nejvyšší správní soud nevykládá, že výjimečně může nastat případ, kdy i při aplikaci tohoto ustanovení bude nutno test proporcionality provést (bod 23). Žádné mimořádné okolnosti, jež by mohly být důvodem pro zcela výjimečné použití testu proporcionality za účelem „ústavně konformního korektivu“, nebyly v projednávané věci žalobkyní, eventuálně krajským soudem tvrzeny a ani Nejvyšším správním soudem zjištěny (bod 26). K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že klíčovým pro posouzení žádosti o informace nebyl v projednávané věci test proporcionality, ale výklad neurčitěho právního pojmu obsaženého v § 11 odst. 3, větě druhé informačního zákona, tedy co jsou to „informace vzniklé činností povinného subjektu při plnění jeho úkolů v oblasti kontroly, dozoru a dohledu“. Zodpovězení této otázky by pak vedlo ke správné odpovědi, jaké informace nelze v dané věci s ohledem na větu první poskytnout a jaké s ohledem na větu druhou naopak ano. Krajský soud měl zákonnost rozhodnutí stěžovatelky o odmítnutí žádosti o informace posuzovat mimo jiného právě z tohoto hlediska, což však neučinil (bod 27).
17. V návaznosti na pravomocný rozsudek zdejšího soudu žalovaný částečně vyhověl žalobkyni a poskytnul jí jeden z požadovaných dokumentů (03 Kovářská rozvody nn) rozhodnutím rady ze dne 16. 10. 2023, č. j. 02988-15/2021-ERU. Rada podrobně analyzovala obsah jednotlivých požadovaných informací a shledala, že dokumenty 20140701 Technologie DTS, 20140729 KS kabely nn a 2014904 KS Nemovitost obsahují podrobnosti ohledně kupních smluv uzavřených mezi ČEZ Distribuce a další soukromou osobou (nepovinným subjektem dle InfZ). Dokument „02 Seznam odběratelů“ obsahuje výčet odběratelů elektrické energie připojených k elektrické stanici. Ani v případě tohoto dokumentu nepřeváží dle žalovaného právo na informace, nýbrž právo na ochranu soukromého života. Rada uvádí, že důvod pro odmítnutí těchto informací je naplněn nejen podle § 11 odst. 3 InfZ, ale také podle § 8a téhož zákona. Poskytnutí tohoto dokumentu je nutné odmítnout s odkazem na ochranu osobních údajů. Rada nespatřuje žádný legitimní zájem tvrzený žadatelkou, který by měla na tom, aby jí byl znám okruh osob, jež mají uzavřenu smlouvu o připojení k distribuční soustavě v dané lokalitě, a údaje o těchto osobách. Naopak dokument 03 Kovářská rozvody nn představuje zakres umístění jednotlivých prvků rozvodného zařízení do mapy. Byť měla rada za to, že se nejedná o informaci, která by mohla jakkoli pomoci žalobkyni ohledně tvrzeného účelu podané žádosti, a že i v tomto případě je naplněn § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, současně nedospěla k závěru, že by zde měl převážet zájem ČEZ Distribuce na neposkytnutí této informace. Uvedený zakres nad rámec mapy s parcelními čísly pozemků a čísly popisnými (což lze získat i jinými veřejně dostupnými způsoby), obsahuje pouze zakres umístění a vedení energetické infrastruktury, přičemž tyto skutečnosti lze u

nadzemních staveb a nadzemního vedení snadno zjistit v daném místě a u podzemních staveb s různou mírou přesnosti předpokládat (vedení od jednoho prvku soustavy k dalšímu). Poskytnutí nebrání ani technický popis konkrétních prvků soustavy. Rada neshledala, že by zde právo na ochranu vlastnictví, svobodu podnikat a právo na respektování soukromého života a soukromí převážilo nad právem na informace, jelikož požadovaný zákres neobsahuje žádné zásadní informace, které by znamenaly újmu na ústavně zaručených právech ČEZ Distribuce. Na základě toho rada rozhodla o poskytnutí této informace žalobkyni, v této části zrušila rozhodnutí úřadu a správní řízení v dané části zastavila.

VIII. Následná vyjádření účastníků

18. **Žalobkyně** ve svém vyjádření ze dne 29. 1. 2025 označila rozsudek NSS 2024 za excesivní. Krajskému soudu navrhuje tři možné postupy: a) předložit věc Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy s návrhem na zrušení výluky podle § 11 odst. 3 InfZ, b) postupovat dle závazné judikatury Ústavního soudu a setrvat na tom, že správní orgán pochybil, když neprovedl test proporcionality, c) odklonit se od této judikatury a vyhodnotit, zda nejsou dány mimořádné důvody pro uskutečnění testu proporcionality. Závěr o absolutní prioritě jednoho základního práva nad druhým je z ústavněprávního hlediska nepřipustným.
19. **Žalovaný** ve svém vyjádření ze dne 17. 1. 2025 připomenul, že v novém rozkladu rada korigovala důvody původního odmítnutí žádosti o informace a doplnila test proporcionality ve světle zrušujícího rozsudku krajského soudu (rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023, č. j. 02988-15/2021-ERU). Dospěla k závěru, že je namíste informace získané z dozorové činnosti ochránit s výjimkou informace označené „03 Kovářská rozvody nn“, kterou žalobkyni poskytla. Byť tedy žalovaný v určité základní rovině test proporcionality při opětovném projednání věci provedl, nadále zbylé požadované informace neposkytl. Zdůraznil, že právo na informace neslouží k tomu, aby bylo realizováno pro získávání informací od jiných osob soukromého práva. ČEZ Distribuce ani nebyla tím subjektem, u něhož by byla kontrola prováděna, pouze poskytovala informace, které se kontroly měly týkat. Právo na informace ve vztahu k případům týkajícím se informací z kontrolní činnosti je nadto realizováno tím, že je povinností povinného subjektu poskytovat ty informace, které při plnění svých úkolů (při výkonu dozoru, kontroly apod.) vznikly jeho činností, tedy především kontrolní protokol nebo jiný výsledek výkonu státní správy či činnosti mající veřejný charakter. U nich je poskytnutí informace zcela legitimní a nepochybně související s výkonem dané činnosti a plněním veřejného zájmu. Závěrem žalovaný dodal, že v dané věci se nejednalo o informace, jež by ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení vznikly činností žalovaného při provádění kontrole (naopak tyto informace získal žalovaný od třetí osoby). Žalovaný uzavřel, že přesto nevnímá zavedení testu proporcionality nad rámec zákonné úpravy jako přijatelný a účelný pro výkon veřejné správy. Administrativní zátěž na povinné subjekty by mohla být neudržitelná.
20. **ČEZ Distribuce** ve své replice ze dne 7. 4. 2025 připomenula, že prolomení vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu je přípustné jen ve výjimečných případech - změny skutkového stavu, změny právního stavu a podstatné změny soudní judikatury. Žádná z těchto skutečností však nenastala. Nejsou ani dány předpoklady, aby krajský soud navrhl Ústavnímu soudu zrušení § 11 odst. 3 InfZ. Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení souladnosti tohoto ustanovení s ústavním pořádkem. Ostatně žalobkyně sama nepředložila argumenty, proč by mělo být dané ustanovení protiústavní. Krajský soud nemá ani možnost posoudit, zda nejsou dány mimořádné důvody pro provedení testu

proporcionality. Nejvyšší správní soud se touto konkrétní žádostí o informace v bodě 26 zabýval a dospěl k závěru, že žádné mimořádné okolnosti, jež by mohly být důvodem pro zcela výjimečné použití testu proporcionality nezjistil. ČEZ Distribuce uzavřela, že žádný z dokumentů nebyl vytvořen povinnou osobou a informace v požadovaných dokumentech ani nebyly bez dalšího převzaty do dokumentů vzniklých činností povinného subjektu při plnění jeho úkolů v oblasti kontroly, dozoru a dohledu ve smyslu § 11 odst. 3 věta druhá InfZ. Současně akcentovala, že došlo ke specifické situaci – podáním kasační stížnosti se postavení osoby zúčastněné na řízení změnilo a osoba zúčastněná na řízení se stala v souladu s § 105 odst. 1 s. ř. s. účastníkem řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu má coby úspěšný účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem podle § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)

IX. Hodnocení věci soudem

21. Zdejší soud v dalším řízení, vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu, přistoupil k opětovnému posouzení napadeného rozhodnutí. Ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu shledal, že žaloba **není důvodná**.

IX. 1 Právní rámec

22. Listina základních práv a svobod stanoví:

Čl. 17

(1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.

(4) Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

23. Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stanoví:

§ 11 Další omezení práva na informace

(3) Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu¹¹⁾, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

24. Zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění do 31. 7. 2025, stanoví:

§ 2 Vymezení pojmů

(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí

d) chráněnou informací informace v jakékoliv podobě, která má charakter obchodního tajemství nebo jiná zákonem chráněná informace nebo informace charakteru obchodního, technického nebo finančního získaná při výkonu činnosti držitele licence, která není veřejně dostupná.

IX. 2 Právní posouzení

25. Krajský soud předesílá, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v jeho zrušovacím rozsudku ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. To ho však nezabavuje povinnosti vypořádat se s argumenty vznesenými žalobkyní.
26. Především soud nespatřuje důvod předložit Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a přerušit za tímto účelem řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. I kdyby soud přistoupil na argumentaci žalobkyně a měl pochybnosti o souladu § 11 odst. 3 InfZ s ústavním pořádkem, tak Ústavní soud při konkrétním přezkumu norem na prvním místě hodnotí, zda je možný jejich ústavněprávní výklad. Pokud je napadenou normu možné vyložit ústavněkonformním způsobem, nespatřuje Ústavní soud důvod pro její rušení. Ústavní soud k tomu dodává, že se cítí omezen principem přednosti ústavněkonformní interpretace před derogací a principem minimalizace zásahu do pravomoci jiných orgánů veřejné moci (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 25/21 ze dne 17. 1. 2023, bod 55).
27. Jak je patrné z rozsudku NSS 2024 a rozhodnutí rady ze dne 16. 10. 2023 (bod 17 výše), i při aplikaci § 11 odst. 3 InfZ lze provést test proporcionality. Zdejší soud tedy nesouhlasí s tvrzením žalobkyně o tom, že by Nejvyšší správní soud absolutizoval jedno základní právo nad druhým, připouští jejich vážení. I kdyby tedy panovaly pochybnosti o souladu daného ustanovení s ústavním pořádkem, lze ho vyložit ústavněkonformním způsobem a test proporcionality provést. Rada na základě tohoto testu nakonec část informací žalobkyni poskytla. Žalobkyně proto jistě může polemizovat s rozsahem poskytnutých informací, zdejší soud však musí konstatovat, že zpochybňování souladu daného ustanovení InfZ s ústavním pořádkem nemá oporu ve skutkových okolnostech věci. Ostatně i rozsudek NSS 2024 dochází v bodě 23 k závěru, že citované ustanovení je ústavně konformní.
28. Primárně platí, že pokud InfZ zakotvuje výslovně zákonnou výjimku z povinnosti poskytovat informace v případě informací získaných od třetí osoby, na něž se vztahuje mlčenlivost či obdobný postup, test proporcionality se v zásadě neprovádí. Jak uvedl NSS v rozsudku 2024, není dán v podstatě žádný prostor pro to, aby povinný subjekt při aplikaci § 11 odst. 3 InfZ prováděl nad rámec zákonné úpravy u každého konkrétního případu, na nějž toto ustanovení dopadá, ještě test proporcionality, jímž by výsledek posouzení dle zákona dále modifikoval. Nejvyšší správní soud sice absolutně nevyloučil, že v mimořádných případech takové posouzení nezbytné bude, avšak žádné mimořádné okolnosti v tomto případě nutnost provést test proporcionality nezakládají. Rovněž zdůraznil, že klíčové pro posouzení žádosti žalobkyně bylo spíše naplnění podmínek podle § 11 odst. 3 InfZ, tedy zda požadované informace svým charakterem naplňují tuto zákonnou výjimku z obecné povinnosti poskytovat informace. Nicméně soud musí uzavřít, že vzhledem k tomu, že žalobkyně v tomto směru nevznesla žádné námitky, nemůže se soud touto právní otázkou zabývat, neboť by tím překročil rámec žalobních bodů vznesených žalobkyní. Jak ve svém rozkladu, tak v žalobě naplnění podmínek § 11 odst. 3 InfZ neakcentovala, soustředila se především na otázku testu proporcionality. Ostatně i rozsudek NSS 2024 uvádí tuto svou úvahu „pro úplnost“, nikoliv jako nosný důvod kasace. Nedává tím ani pokyn krajskému soudu, jak má dále v řízení do budoucna postupovat.
29. Žalobkyně dále odkazuje na řadu nálezů Ústavního soudu, které mají podporovat její argumentaci (nález ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10; ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16; ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21). Činila

tak již v předchozích fázích řízení a rozsudek NSS 2024 na tyto její argumenty judikaturou Ústavního soudu reagoval. V bodě 24 vysvětlil:

Výše uvedená teze pak není v rozporu s žádným z nálezů Ústavního soudu, na něž se odvolává žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, eventuálně krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Úvodem je třeba předeslat, že ani jeden z uvedených nálezů se nijak nedotýká problematiky výkladu § 11 odst. 3 informačního zákona. ... Je tak možno shrnout, že z relevantní judikatury Ústavního soudu nelze dovodit premisu, na níž krajský soud vystavěl své závěry a podle níž by povinné subjekty měly při kolizi základních práv a svobod provádět test proporcionality vždy a všude bez ohledu na zákonnou úpravu a konkrétní okolnosti případu, tedy i při aplikaci ustanovení § 11 odst. 3, věty první informačního zákona.

30. Ač tak neučinil Nejvyšší správní soud výslovně, v podstatě tím reagoval i na nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, o němž se primárně opíral zdejší soud ve svém původním rozsudku a který opět žalobkyně vyzvedává. Ani tento nález nereaguje na § 11 odst. 3 InfZ, ale na § 11 odst. 2 písm. c) InfZ. Výše uvedená judikatura Ústavního soudu klade ve světle odlišných výluk InfZ důraz na provedení testu proporcionality. Jeho provedení Nejvyšší správní soud připouští, jenom pro to neshledává v dané věci mimořádné okolnosti, jak již bylo řečeno výše.
31. Z uvedených důvodů tedy soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

X. Závěr a náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení je dán § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, soud jí proto nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
33. ČEZ Distribuce jako osoba zúčastněná na řízení vyčíslila náklady řízení, jejichž náhradu uplatňuje jako stěžovatelka úspěšná v řízení před Nejvyšším správním soudem. Podá-li kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení, stává se účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem. Je proto i v jejím případě nutno o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnout ve smyslu procesní úspěšnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242, č. 2020/2010 Sb. NSS).
34. Výrok IV. o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Náklady osoby zúčastněné na řízení vynaložené v řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, dále dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, tedy převzetí právního zastoupení a podání kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$ Kč). Náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani. Celková výše nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení proto činí 13 228 Kč.

Poučení:

Proti pravomocnému rozsudku krajského soudu ve správním soudnictví lze obecně ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. Soudní poplatek za kasační stížnost činí 5 000 Kč.

Kasační stížnost je ovšem nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud. To neplatí, je-li důvodem kasační stížnosti námitka, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Pokud by žalobkyně byla toho názoru, že se krajský soud řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, proti němuž by se chtěla dále bránit, může ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku podat ústavní stížnost k Ústavnímu soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019). V řízení o ústavní stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. Ústavní stížnost nepodléhá soudnímu poplatku.

Brno 27. srpna 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu